

Takt 3

S-togsmanden

Halfdan løb op og ned af perronen. Han havde ikke været i et tog i 33 minutter og situationen udviklede sig foruroligende. En ulykke på Hovedbanegården forsinkede alle linier og Halfdan begyndte langsomt at fatte tanken om at der kunne gå længe, længe uden tog.

Mens uroen hærgede overvejede han sine alternativer. Han kunne styrte ned og tage en bus. Det var ikke det samme men alt andet end den tomme perron. Hans blik for rundt og hans bryst forsøgte at fylde allerede fyldte lunger. Han kunne ikke tænke videre og behovet for dog at gøre noget tvang ham til at vælge. Han hvirvlede ned af trapperne og måtte vente i 4 minutter før han kunne gå op i linie 16 mod Hovedbanegården. Vejret var gråt men tørt og varmt så bussen var kun halvfuld. Halfdan erobrede et tomt sæde nede bagved og forsøgte at finde en magelig stilling. Han kom i tanke om sit eget løfte sidst han var tvunget til at køre i bus. Han havde lovet sig selv at det var tilladt at tænke på – ja afspille og opleve den dag hvor det hele startede.

Som altid før han gav sig lov til at tænke på dengang mærkede han bruset i kroppen. Bruset af eksploderende livsflænsende glæde fra den søndag eftermiddag for 7 år siden. Han spændte i armene og strakte sig i sædet. Og så lod han billederne strømme. Først lyset en dag i den sene maj. Solblinkene i det nye grønne. Skæret i togets varme røde. Og nu.. nu...

Nu hendes ansigt en meter fra ham. I halvprofil med blikket vendt mod vinduet...

Hendes modbevægelse til togets ryk. Elegante yndefulde bedårende sugende svaj. Linierne på hendes hals og skuldre. Blide overgange og bløde kurver. Hendes... nej nej det gik for hurtigt. Han tvang sig til at se ud af vinduet hvor utallige mennesker levede stille tilfredse liv uden at kende til hans umådelige tragedie. En passion så stor at den måske kan knække et menneske.

Så hjælp mig dog tænkte Halfdan i bussen – lad mig aldrig miste min drøm. Han lod sig føre med strømmen igen og snart strakte nydelsen sig. For første gang nogensinde startede det med saligheden ved at se hendes hår skinne i gyldenbrune nuancer. Spillende på hver side af det yndigste ansigt i verden. Den mave der anedes bag blusen. En navle. Helt ren.

- Kan du ikke sidde stille?

Han så hastigt op. En halvgammel kone gloede irriteret på ham. Det gik med pinefuld skam op for ham at han havde taget sig i skridtet. Den smukke sky af billeder forsvandt og han indså taknemmeligt at det var Hovedbanegården næste gang. Han hadede at være udendørs og var forbløffet over vejret. Det var nu dejligt solskin og vindstille og turen gik godt ind i mørket på Hovedbanen. Der var alt for mange mennesker og han måtte kæmpe sig op mod strømmen. Så nåede han trappen til perronen mod nord. Et tog stod og ventede og han sprang ind i den nærmeste vogn mens fløjten trillede. Han fik relevant klemte sig ned mellem en træt malersvend og en ung pige med hovedet i en støjklemme.

Han sukkede og begav sig til at iagttage kvinderne i vognsættet. Alle var kasseret inden Vesterport. Han gled ind i rutinen. Afsøge perronen mens toget kører ind. Iagttage alle påstigende kvinder. Undgå drømme. Vente. Afsøge næste perron. Og hver gang mærke et stik af forventning fulgt af en mild

skuffelse. Han tillod sig en farlig luksustanke. Syv års jagt efter en kvinde set i et par minutter i et S-tog. Altid køre i tog. Kun leve rigtigt i toget.

- Goddag. Må jeg se kort eller billetter?

Da togrevisoren så Halfdan løftede han bare hånden og gik videre. Halfdan mødte ham næsten dagligt, men i dag var omstændighederne ikke til samtale. Halfdan tænkte på sit fantasiliv der var blevet afgørende mere mørkt i det sidste halve år. Visse fantasier var blevet så slidte at kravet om variation havde tvunget tankerne over i temaer som lå tæt op af hans besættelse: Drømmen om at eje den fuldendte kvinde.

BANG

DONG-G-G.

DINNNGGGGGGggggggggg

HENDE

HENDE

UDE PÅ PERRONEN

Men toget var lige sat i gang

Dørene var lukkede

Vognene accelererede

For sent

Desperat

Nødbremsen

Hvin.

Toget stod stille og Halfdan vred allerede i døråbneren. Han masede sig ud på det yderste af perronen og begyndte at løbe tilbage mod udgangen. Rædslen om at hun skulle slippe væk forhindrede ordentlig vejtrækning og efter få skridt prustede han højt. En vand i lommen slog mod hans brystkasse og nu begyndte folk at stå i vejen. En barnevogn havde nær tvunget ham i skinnegraven. Han nåede døren uden at have set hende. Var han løbet forbi? Han småløb tilbage og så sig vildt

omkring. Et tog kørte ind og han stillede sig hen og så ned langs togstammen. Men hun stod ikke på. Så må hun være gået ud.

Han styrtede hen til døren. Rev den op og nedlagde en ung dreng på skøjter. Videre. Ned ad trappen og ud på gaden. Hvor var hun? 3-eren kørte og han kastede et kort blik på ruderne. Der sad hun! Med sit engleansigt og håret der var blevet mørk kastanie.

Han skreg og begyndte at løbe, men der var langt til næste stop og en TAXA var umulig at skaffe her. Men han kendte 3-erens rute så han havde stadig en chance. Han løb op til Strandboulevarden og tak for det stod en TAXA med grønt skilt. Han vurderede hurtigt. Bussen måtte nu være nået til Østerbrogade måske et stykke ned af Blegdamsvej. Han rakte chaufføren 500 kr.

- Vi skal nå 3-eren. Kør.

Den kvikke hindu trådte på pedalen og vred sig ind ad Ndr. Frihavnsgade. Ved hvert stoppested gloede Halfdan desperat i alle retninger for at sikre sig, at hun ikke var stået af.

Endeligt nåede de bussen ved Panum. Halfdan løftede en hånd, men hinduen var allerede i færd med at bremse. De holdt bag bussen ved stoppestedet og Halfdan fór ud og løb hen langs siden af bussen. Åh. Hun sad der endnu med hovedet i den vinkel han huskede. Åh. Livet. Han satte sig ind til hinduen i TAXA'en. Efter bussen igen. Halfdan tjekkede omhyggeligt alle stoppesteder. Nørrebrogade? Næh. Rantzausgade? Åboulevarden? Rolighedsvej. Ja. JA. JAHHH. Der gik hun den skønne. Åh. De smukke ben. Kunne de virkelig være smukkere end han huskede?

- Pas på sjælen, sagde chaufføren og Halfdan nikkede.

Hun var drejet ned ad Rolighedsvej og Halfdan fulgte efter på den anden side. Hun så sig ikke tilbage og Halfdan måtte koncentrere al sin vilje om...ikke at løbe over til hende og tage

fat i hende og kysse hende og ... Han tvang tankerne væk fra emnet og blev pludseligt klar over at han var våd af sved og fuldstændigt følelsesmæssigt udmattet. Og han mærkede en fornuft han sjældent mødte. Få adressen. Få adressen. Få adressen. Gå hjem. Gå hjem. Vent. Tænk. Han så hende låse sig ind i nummer 20a og han så hende nå op til 2. sal gennem vinduerne i opgangen. Men ikke 3. sal. Han løb ud foran en cyklist der sukkede meget højt, men Halfdan så allerede med ufattelig interesse på de to mulige navne. B. Nielsen eller Jesper Hyldegaard. B. Hvad var det? Bente? Birgitte? Britta? Han måtte vide det. Uden tøven trykkede han på 4. sal t.v.

- Hahloo, lød en gammel spinkel damestemme.

- Reklamer, sagde Halfdan og åbnede døren da den summede.

Postkasserne hang i to rækker og dér var hendes. Men der stod kun B. Nielsen. Han måtte op til døren og listede forbi mindst én sprække med øjne inden han kunne læse navne skiltet. Der stod det. Benedicte Nielsen. Han forsvandt ud af opgangen og løb tilbage mod H.C. Ørstedesvej. Han fangede en TAXA.

Og der kom erkendelsen rullende.

Han skulle aldrig mere bruge sit liv i S-toget. Hun var fundet. Målet var nået. Han sank sammen i TAXAen. Det var et væddigt ansvar at drømmen nu var blevet virkelighed. Nej. Det kunne ikke være rigtigt at han på sejrens spids skulle føle sig ensom og tom. Det der stod tilbage var jo alle de gode ting med Benedicte. Åh. Navnet sang i hans hoved og kunne næsten smages på tungen. Fuldstændigt uventet blæste en varm glæde igennem ham. Hun lever. Hun findes. Han mærkede en stærk lyst til at lære hende bedre at kende. I virkeligheden vidste han intet. Men der var noget han kunne gøre. TAXAen stoppede foran den store grå villa på Aurikelvej og han løb ind og hen til telefonen. Han bestilte en rose for hver måned han havde ledt efter hende. Benedicte hedder hun! Han nød at sige hendes navn og adresse. Men da stemmen spurgte om der skulle et kort

med tøvede han og bad derefter om at være anonym. Benedicte skulle langsomt vænnes til tanken.

Halfdan lagde sit overtøj og låste sig ned i kælderen. Til sine samlinger af fotos. For Halfdan havde en fetich. Han elskede navler. Kvindenavler. Som han havde fotograferet (sommer) eller klippet ud (vinter). Igennem årene havde han udviklet et omfattende katalogiseringssystem med mange nøgler. Navlerne var opdelt efter udseende. Om de var lange eller brede. Dybe eller høje. Hudkvalitet og -farve. Hans største lyst var navler med fastgjorte smykker. Nogle var piercede andre var limet fast. Han tog forsigtigt en konvolut frem med tre slidte fotografier af navler han mente lignede hendes. Hun hedder Benedicte! Åh, han glædede sig til at se Benedictes navle. Åh, bare der var en lille ring i kanten af den smukke hud. Han sukkede og lagde sig på sengen.

De næste dage gik for Halfdan med at overveje fremgangsmåden for den gyldne fantastiske forening mellem to ens sjæle. VI. Ordet sang i hans hoved og glæden og spænningen brusede. Jeg må have en nøgle til hendes lejlighed, tænkte han, det vil hun mere sig over når jeg fortæller det. Halfdan benyttede sig af menneskers svaghed for penge til at skaffe sig nøgler til Benedictes port, gadedør, hoveddør og bagdør.

Han havde nu fri adgang til Benedictes hjemmeliv og på det første besøg bemærkede han sin buket i en smuk fajancevase i stuen. Dagbog og billeder er det vigtigste, tænkte han og begyndte at lede i den store kommode i entreen. Men stoppede så. Endnu ville han ikke efterlade spor af sin eksistens. Endnu ville han ikke vise sig for sin elskede. Det skulle være en drømmende overraskelse. Desuden var det bedst med systematik. Han gik ind i soveværelset og begyndte i det fjerneste hjørne. Intet i natbordet udover løbepomade og et brugt papirlommelørklæde. Bag natbordet fandt han en rund

guldørenring med indlagte sølvstriber. Den blev omhyggeligt lagt i et stykke papir og placeret i hans kalender. Allerede nu var besøget en succes og han følte sig jublende opstemt. Fantasierne malede i hans hjerne. Billeder stod i kø for at blive vist. Han prøvede at stoppe dem og de kom som skygger og halve løgne. Hans krop brændte og en sveddråbe løb i armhulen. Tanken om at finde fotos af hende og måske en dagbog fik ham til at stønne og krumme sig sammen. Han vaklede og støttede sig til væggen.

Det ringede på døren.

Halfdan frøs til salt.

Brevsprækken knirkede.

- Benedicte, er du der.

Det var en gammel dames stemme og Halfdan kunne nu rejse sig og snige sig ned ad køkkentrappen. Denne gang forsvandt han mod Bülow'svej.

Først da han lidt senere sad med et stort glas cognac og havde drukket et par gange kunne han puste ud og med nogenlunde rolige hænder åbne papiret og tage øreringen frem. Den var fuldstændigt som han huskede. Glat og komplet hele vejen rundt. Den kunne bruges som navlering! Halfdan rystede og ringen faldt ned på papiret. Han greb efter den med et stik af rædsel og sukkede lettet da den lå i hans hånd igen.

Igen sprang billeder frem på hans fantasiskærm og igen lykkedes det at fortrænge dem med løftet om at give dem frit løb lidt senere. Men nu var det på tide at gøre en ny gestus for Benedicte. Halfdan så på sit ur. Hun er ved at komme hjem fra arbejde. Han tænkte sig om. Jo – en anonym kurv. Denne gang med et kort. Men hvad skal der stå? Han satte sig ved skærmen og begyndte at lave et kort.

Han skrev teksten og tjekkede resultatet inden han skrev kortet ud. Som baggrund havde han valgt et stykke solbrændt hud. Men uden navle! Kun et glat varmt stykke hud. Som tekstfarve

havde han valgt brændende rød med sort skygge. Det fik ordene til at stå i relief i huden.

7 års venten er 70 års lykke

Han satte sig igen ved skærmen og fandt et gavefirma der modtog anonyme betalinger med kodeord. Først valgte han en smuk kurv af flettet pil i flere farver og i en halv time gik han på indkøb i parfumeafdelingen. Kurven blev fyldt med cremer, sæber, make-up og en Ladyshave. Han overførte beløbet og kortet og følte en stor glæde ved at forestille sig Benedictes reaktion, når budet ringede på. Åh, livet smiler. I morgen kunne han besøge hendes lejlighed igen. Og finde fotos og måske en dagbog. Spændingen fik ham igen til at krumme sig sammen og han måtte ud at gå en tur. Det skete ellers meget sjældent.

Han vandrede rundt i flere timer og passerede for anden gang en telefonboks. Men denne gang kunne han ikke lade være. Han trykkede nummeret og hørte ringetonen. Han hørte telefonen blive taget, men tabte røret da han hørte hendes stemme. Som en bæk i bjergene tænkte han og stak af. Åh, min Benedicte, åh min elskede. Hjemme satte han sig ved samlingen men blev snart nødt til at lægge sig på sengen.

Næste formiddag stod han igen i Benedictes soveværelse. Alle varerne i kurven stod på kommoden. Hun har prøvet dem alle, tænkte han begejstret. Men tog sig derefter sammen. Systematik. Han gennemgik alt i soveværelset. Der gik meget tid med at mærke og lugte til hendes tøj. Særligt det snavsede kunne han vanskeligt slippe. Åh, han krummede sig. Men han fandt ingen dagbog. Han fandt ingen billeder. Han fandt ting der gjorde hende smuk og ting han ikke ville vide mere om. Viden om bumser, underliv og dårlig ånde. Han var meget i

tvivl men bestemte sig så for at låne en rød sok fra vaskekurven. Selv tænkte han på det som kærlig interesse for den elskede. Det vil hendes sjæl kunne forstå.

Han listede ind i stuen og begyndte med kommodeskufferne. Og fandt i nummer to en æske med fotografier. Benedicte i alle aldre. Han valgte et ud som var taget for få måneder siden. Benedicte i solen på en cafe! Han lagde omgående billedet i inderlommen og satte æsken på plads. Han vidste at det var nok for i dag og fortrød han ikke havde medbragt et erstatningsbillede. Måske en navle med en hvid sten. Eller måske ...

Hjemme arbejdede han mange timer med at udvælge egnede fotos af navler. Efter sin bedste viden havde han valgt de ypperste eksempler inden for de 10 hovedkategorier. Han brugte tid på at finde den bedste rækkefølge. Bagefter var han for udmattet til at lægge en plan. Han ville fantasere over det først. Han lagde sig på sengen. Med den røde sok og billedet af Benedicte på cafeen.

Om aftenen tog han navle nummer 10 igennem sin fotohandler. Fotoet forestillede en navle med en ring næsten mage til Benedictes ring af guld med sølvstriber. Navlen var nu rensset, rettet og skrevet ud på godt papir. Han prøvede flere gange at skrive et følgebrev, men hver gang blev forklaringerne for lange. Han valgte at sende navlen anonymt. På en måde er billedet selvforklarende. Hendes sjæl vil med det samme forstå betydningen. Halfdan glædede sig og skyndte ned til postkassen. Den var endnu ikke tømt.

Bag efter gik han rastløst rundt i kvarteret. Han overvejede at ringe igen for at høre stemmen, den vidunderlige lyd af den lille bæk. Men nej. Den navle skulle få lov til at danne mening på sine egne betingelser. Han orkede heller ikke at gå hjem til sin samling. Han gik ind i et supermarked og købte en flaske whisky. Mens han gik drak han store slurke af flasken og blev snart påvirket. Først i det sekund han var på vej ind af døren til

S-togsstationen blev han bevidst om sin handling.

Gammel vane.

Han grinede anstrengt til sig selv og gik videre. Snart var han så nær Benedicte på Rolighed svej og nu særdeles påvirket. Nej. Nej. Nej. Jeg må vente. Han fandt en TAXA og kørte på en runde efter pornoblade. Åh. Navler. Natten ville blive lang.

Dagen efter følte han sig meget dårlig. Han ryddede op i arbejdsværelset, hvor han havde siddet og klippet i blade. Der lå stumper med nøgen hud over det hele og Halfdan mærkede kvalmen i sig. En uendelig lede fyldte sindet og han mærkede selvhadet og de negative tanker komme tilbage. I virkeligheden havde hans tilværelse altid været meningsløs bortset fra nydelse. Glæden havde altid været kort varig og uden varme. Det store sug efter kærlighed brændte stærkere end nogensinde før og fik ham til at krølle sammen i sofaen. Og trangen til lykken med Benedicte blev pludseligt meget stærk. Skal jeg besøge hende? Han var lige ved at svare ja, men besluttede sig så for at skrive et brev. Det var på tide at gøre kontakten mere personlig. Da han var færdig med at rydde op og alt var som det skulle være forsvandt kvalmen og selvhadet. Han satte sig og begyndte at skrive.

Min egen Benedicte

Jeg så dig for 7 år siden for første gang og siden har jeg elsket dig med hele min sjæl. Du er den smukkeste og mest vidunderlige kvinde i verden og jeg er lykkelig for at have fundet dig igen. Jeg elsker din hud, Benedicte og er meget spændt på at se din navle. Du får en gave mere til den på billedet fra i går, når vi mødes første gang. Snart.

I længselsfuld venten...

H.

Dagen efter var Halfdan igen i Benedictes lejlighed. Han ledte kort og fandt dagbogen i en lille skuffe i chatollet. Den var smukt indbundet og ca. halvdelen var udfyldt. Han var lige ved at slå op på sidste nye notet, men turde så ikke alligevel. Han satte sig i sofaen og rystede. Han kunne mærke at der var store ting på spil. Han svedte og frøs og kunne ikke tænke klart. Han trak vejret dybt. Negative katastrofetanker lurede på kanten af bevidstheden og han måtte tvinge sig til at forvente alt. Han åbnede bogen og læste de sidste linier.

Utroligt! Har i dag modtaget en stor buket roser fra en ukendt. Har spekuleret som vanvittig, men kan ikke komme på hvem det er. Bare det ikke er en joke.

Modtog her til aften en pakke med bud! Det var en kurv med alt muligt lækkert. Cremer, søber osv. og en Ladyshave (!) Men ikke noget navn på kortet. Og kortet forstår jeg ikke helt. 7 års venten? Har han ventet i 7 år? Hvem er han? Det er ulideligt at gætte. Måske er det ham jeg har længtes efter så længe. Bare han er højere end mig.

I dag modtog jeg et billede af en navle med en ring. Hvad kan det betyde? Er det en leg?

Det er altså meget underligt. Fik i dag et brev fra H. Ja hvem er det? Og teksten var underlig. Hvad er det med min navle? Hvorfor nævner han den? Er han navlefreak????????

Halfdan læste det igen og sad stille et øjeblik før han sukkede af lettelse. Hun kaldte ham drømmefyren. Han var så glad at han ikke tog sig af hendes lille misforståelse med hensyn til navlerne. Det skulle bare forklares. Han var lige ved at skrive det i hendes dagbog, men ombestemte sig. Når han kom hjem

ville han skrive et brev i fred og ro (han kunne næsten høre den gamle kædning ved brevsprækken). Han lagde dagbogen tilbage og forsvandt ad køkkentrappen. 3 timer senere sad han ved skærmen og skrev:

Min skønne Gudinde

Du, Benedicte, er min verdens symbolske navle. Derfor er din navle det reelle centrum for mine tanker og følelser, fantasier og håb. Jeg ved din navle er vidunderlig. Derfor kan jeg ikke vente med at se den, slikke den, elske den, pynte den. Vidunderlige ting vil ske fra første gang vi ses. Det ved vi.

*til din sjæl fra
H.*

Halfdan nåede brevkassen.

Halfdan havde en slem aften og nat.

Om formiddagen sad han igen i Benedictes sofa med hendes dagbog. Hans hænder rystede og han kunne næsten ikke åbne siderne. Han læser hendes ord fra den foregående aften:

Fik brev fra denne H. i dag og ved ikke hvad jeg skal gøre. Han lyder meget sæt og uhyggelig med al den snak om min navle. Han vil slikke den! Føj. Hvad er det for noget? Hvis han nu er en sindssyg freak, der er ude efter mig? Måske skulle jeg tale med politiet. Det er typisk mig. Når der endelig dukker en mand op så er han pervers!

Dagbogen gled ned på gulvet med et bump. Halfdan sad bleg og låst i sofaen. Benedicte havde brugt det ene ord han ikke kunne tåle. Det ord hans mor skreg til ham da han som 7-årig omsider havde plaget hende til at lade ham kysse hendes bare mave. Han vidste det var forkert men alligevel kunne han ikke

lade være med at stikke tungen ind i hendes navle og køre den rundt. Hun rev ham i håret og sprang op. Og råbte ordet igen og igen, mens hun slog ham så hårdt hun kunne. PERVERS.

Chokket havde været så stort at det først senere gik op for ham, at hans mor aldrig ville elske ham mere.

Brevsprækken knirkede.

- Jeg ved der er nogen, lød den spinkle gamle stemme.

Halfdan lagde hurtigt dagbogen på plads og stak af som han plejede. Benedicte var ved at reagere på samme måde som hans mor og han vidste, at Benedicte aldrig ville blive hans. Sorgen var næsten ubærlig og han sad i sin sofa længe med overtøjet på. Drømmen var ovre, det nyttede ikke noget at blive ved. Der er ikke mere jeg kan gøre. Han sukkede og gråd og kunne derfor ikke høre den svage stemme bagved der begyndte at hviske til ham. Men ordene blev tydeligere og til sidst forstod Halfdan, hvad han kunne gøre for at slutte det ordentligt. Han kunne give hende en gave og han vidste hvad det skulle være.

Om formiddagen var han i Benedictes lejlighed for at forberede den sidste aften's begivenheder. Begivenheder! Nej, stor-slåede... Billeder gled ind på hans skærm og måtte viftes og slås væk. Han mærkede blodet sprænge sig vej i årene og måtte tage en slurk af Benedictes Southern Comfort. Ædr. Men nu kunne han fortsætte. Han fyldte en sprøjte med stoffer der bedøver og sletter hukommelsen 12 timer tilbage. I køleskabet lå de sædvanlige madvarer hos en enlig kvinde der gerne vil leve sundere. Halfdan overvejede længe, men det blev omsider til en halv avocado med løg pakket ind i sølvpapir. Han injicerede væske flere steder i pakken og lagde den så tilbage nøjagtigt som den havde ligget. Åh, min Benedicte. Han sukkede dybt.

Ventetiden tilbragte Halfdan hjemme med anstrengte fantasier. Klokken 11 om aftenen stod han i Benedictes lejlighed for

sidste gang. Loftslyset var tændt i soveværelset og Bene dicte lå på sengen på ryggen. Som om hun havde siddet op og var vådtet tilbage. Hun havde åbenbart været på vej i bad for hun var kun i ført trusser. Navlen var fuldt synlig og Halfdan var ved at synke sammen. Hendes navle var spændt lang og dyb som for 7 år siden da hun havde rejst sig for at åbne vinduet i kupeen. Hendes tøj var kort gledet fra hinanden og billedet af hendes navle havde han bevidst fortrængt til han så den igen. Åh Benedicte min sorg.

Halfdan lagde forsigtigt Benedicte længere ind i sengen og tog sin lille kuffert op på skødet. Han kunne ikke lade være med at kysse navlen let inden han vaskede og rensede huden. Han tog guldringen med sølvstriber frem. Efter grundig rensning blev den omhyggeligt placeret i tangen. Halfdan havde på forhånd bestemt sig for klokken 10 positionen og klemte nu fast og jævnt ringen igennem huden. Han lagde derefter udstyret på plads i kufferten og stillede den på gulvet.

Ringene sad perfekt.

Halfdan sad et øjeblik og nød den vidunderlige navle med den smukke ring. Sølv- og guldblinkene fik den gyldne hud til at lyse. Han tog kameraet op og begyndte at filme fra alle vinkler. Navlen sprang direkte ind i hans øje og han pustede højtlydt. Igen måtte han fortrænge impulserne ved at hviske for sig selv.

Da han var færdig med kameraet lagde han Benedicte under dynen og trak den op omkring hende kind. Inden han forlod lejligheden fyldte han den med spor. Tomme brugte glas. Ting i vasken og på toilettet. Spredt tøj og skæve møbler m.m.

Halfdan kiggede en sidste gang til Benedicte. Hun trak stadig vejret tungt og han drejede hende om på siden. Han lagde et brev på hendes natbord og forsvandt for sidste gang fra lejligheden.

Brevet lød:

Åh du skønne Benedicte !!

Uendeligt mange Tak for i aften. Det var sødt af dig at lade mig komme på besøg selvom du var bange. Men vi hyggede os og det var et utroligt øjeblik da du gik med til at få en ring i navlen. Jeg håber du vil vil være god mod dig selv og lære at nyde livet. Tak for alt!

Vi ses ikke mere. Jeg vil aldrig glemme dig.

H.

Halfdan havde siddet i sit bibliotek i flere døgn. Han kunne ikke sove og var nu desperat. Der var noget helt galt. Ikke med ringen og Benedicte. Det havde efterladt en god følelse. Det måtte være noget andet. Han havde grublet uafbrudt og var ingen vegne kommet. Han havde igen tænkt selvmord men var kommet fra det. Han tillod sig at tænke på den pakke med billeder af Benedicte. Pakken skulle først åbnes, når han kunne slappe af og nyde billederne. Han prøvede at slippe dem, men mærkede en hurtigt stigende uro. Var det billederne? JA. Råbte en stemme derude. Halfdan skyndte sig op til skrivebordet, hvor han åbnede pakken. Der gik et stykke tid med bare at se og nyde. Men så begyndte en ting at blive bevidst. Pludseligt forsvandt blodet fra hans ansigt.

Der var det!

Han tog luppen frem. Jo det var rigtigt. Benedicte havde et lille modermærke på indersiden af navlen. Han satte sig op, lagde hænderne på bordpladen og lukkede øjnene. Han lod billedet af den skønne i S-toget komme frem. Billedet af navlen der er udstrakt mens vinduet åbnes. Og der er sandheden. Den skønne har ingen plet i navlen. Han ser nu på ansigtet.

Det ligner utroligt, men har ikke Benedictes rynker ved øjnene. Benedicte var ikke den skønne! Halfdan fordøjede

omsider kendsgerningen. En dyb varme gled ud i hans krop og så fungerede fornuften igen. Han så på sit ur.

Klokken var lidt i ti.

Han kunne nå et tog.

Fra Benedictes dagbog:

Jeg er fuldstændigt chokket!! H. var her i går aftes!! Der sidder en ring i min navle! Endda min egen ring som jeg troede var væk. Og jeg kan intet huske. Drak jeg så meget? Og det med ringen. Det er modbydeligt at tænke på. Men den sidder godt og er virkelig pæn, så jeg tror jeg beholder den, hvis der ikke kommer betændelse..